ECLI:CY:EDLEM:2018:A310

Πρωτογενής Αίτηση Αρ. 2/2018

Αναφορικά με τον Κυρωτικό της Σύμβασης Περί Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός Νόμος) Ν.84/79

ΚΑΙ

Αναφορικά με τον Περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμου του 1987μ Ν.101/87

ΚΑΙ

Αναφορικά με τον Περί Αποφάσεων Αλλοδαπών Δικαστηρίων (Αναγνώριση, Εγγραφή και Εκτέλεση δυνάμει Συμβάσεως) Νόμο Ν.121(1)/2000

ΚΑΙ

Αναφορικά με τη διαιτησία με αρ. 132518 που διεξήχθη σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαιτησίας του Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου Διεθνούς Διαιτησίας (London Court of International Arbitration) και την Αλλοδαπή Διαιτητική Απόφαση ημερομηνίας 09/05/2016, που εκδόθηκε στα πλαίσια της εν λόγω Διαιτησίας, όπως αυτή τροποποιήθηκε και διορθώθηκε με τη μορφή υπομνήματος ημερομηνίας 06/06/2016, το οποίο καθίσταται μέρος της εν λόγω Διαιτητικής Απόφασης

ΚΑΙ

ΜΕΤΑΞΥ:

1. Great Station Properties S.A., από τον Παναμά
2. Inter Growth Investments Limited, από τη Λεμεσό

Αιτητές

ΚΑΙ

1. UMS Holding Limited (Αρ. Εγγραφής 252796), από τη Λεμεσό
2. Energy Standard Industries Limited (Αρ. Εγγραφής 240843), από τη Λεμεσό
3. Energy Standard Fund Limited (Αρ. Εγγραφής 219165), από τη Λεμεσό
4. Stremvol Holdings Limited (Αρ. Εγγραφής 216157), από τη Λεμεσό

Δια Κλήσεως Αίτηση από: 1. Great Station Properties S.A., από τον Παναμά και 2. Inter Growth Investments Ltd, από τη Λεμεσό για εγγραφή αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης

Ημερομηνία: 18 Ιουλίου 2018
Για αιτήτριες: κα Κάτια Κακκουλή με κο Γ. Χριστοδούλου
Για καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3: κα Έλενα Κονναρή

ΑΠΟΦΑΣΗ

Με την παρούσα αίτηση τους, οι αιτήτριες εταιρείες ζητούν την εγγραφή στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού για σκοπούς εκτέλεσης, της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης που εκδόθηκε από το Δικαστήριο Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) με αρ. 132518 ως έχει τροποποιηθεί και διορθωθεί με την μορφή του Υπομνήματος, ημ. 06/06/2016.

Με την εν λόγω διαιτητική απόφαση, οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 διατάχθηκαν να πληρώσουν το ποσό των US$55.8 εκατομμυρίων σε σχέση με την απαίτηση που αφορούσε την Συμφωνία Κοινοπραξίας και US$250 εκατομμυρίων σε σχέση με απαίτηση που αφορούσε την Συμφωνία Προαίρεσης, πλέον τόκους και έξοδα.

Η παρούσα αίτηση

Σύμφωνα με την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, η οποία υπογράφεται από τον Δημοσθένη Μαυρέλη εκ των διευθυντών της αιτήτριας 2, οι αιτήτριες είναι εταιρείες συμφερόντων του κ. XXXXX Lukyanenko. Οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 είναι εταιρείες συμφερόντων του κ. XXXXX Grigorishin. Η καθ' ου η αίτηση 4, Stremvol Holdings Limited (στο εξής «Stremvol»), είναι εταιρεία δεόντως εγγεγραμμένη στην Κύπρο και ανήκει κατά περίπου 51% στους καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 και κατά περίπου 49% στις αιτήτριες.

Η Stremvol αποτελεί την Κοινοπραξία μέσω της οποίας οι αιτήτριες και οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, κατέχουν από κοινού τα συμφέροντα πολλών εταιρειών συμπεριλαμβανομένης και της NPO, εταιρείας εγγεγραμμένης στην Ουκρανία.

Υπήρχαν ουσιαστικά δύο διαφορές που εξετάστηκαν και εκδικάστηκαν ενώπιον του διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου. Η πρώτη σχετιζόταν με συμφωνία ημ. 15/10/2010 με τίτλο «Συμφωνία Κοινοπραξίας Stremvol» ("Stremvoljoint Venture Agreement") μεταξύ των αιτητριών, των καθ' ων η αίτηση και των εταιρειών Profitprom Ltd και Oberhof Stiftung (στο εξής «Συμφωνία Κοινοπραξίας»), και η δεύτερη αφορούσε σε συμφωνία ημ.15/10/2010 με τίτλο «Συμφωνία Προαίρεσης Stremvol» ("Stremvol Option Agreement") μεταξύ των αιτητριών, των καθ' ων η αίτηση και των εταιρειών Profitprom Ltd και Oberhof Stiftung (στο εξής «Συμφωνία Προαίρεσης»).

Όσον αφορά την Συμφωνία Κοινοπραξίας, οι αιτήτριες ισχυρίστηκαν ότι οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, εφάρμοσαν ένα «Παράνομο Πλάνο» (Illicit Scheme) σύμφωνα με το οποίο εξέτρεπαν

κρυφά, κέρδη και επαγγελματικές ευκαιρίες, από την NPO σε δύο εταιρείες συνδεόμενες με τους καθ' ων η αίτηση 1-3, συγκεκριμένα, τις Technoimport και ES LLC. Αυτό θεωρήθηκε ότι παραβίαζε την Συμφωνία Κοινοπραξίας, και η παραβίαση αυτή θεωρήθηκε ότι προκάλεσε ζημιά στις αιτήτριες για το ποσό των US$55.8 εκ. Σε σχέση με την Συμφωνία Προαίρεσης, οι αιτήτριες ισχυρίστηκαν ότι είχαν το δικαίωμα να εξασκήσουν δικαίωμα προαίρεσης επί των μετοχών τους (Put Option Agreement) στην Stremvol και ως εκ τούτου δικαιούνταν το ποσό US$250εκ. σε σχέση με την πώληση των συγκεκριμένων μετοχών.

Η διαιτησία ξεκίνησε το 2013. Στις 9.5.2016, εκδόθηκε η υπό κρίση διαιτητική απόφαση με την οποία οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, διατάχθηκαν να πληρώσουν το ποσό των US$55.8 εκ. σε σχέση με την απαίτηση που αφορούσε την Συμφωνία Κοινοπραξίας και US$250εκ. σε σχέση με απαίτηση που αφορούσε την Συμφωνία Προαίρεσης, πλέον τόκους και έξοδα.

Οι καθ' ων η ECLI:CY:AD:2016:D147, αίτηση 1-3, στις 6 Ιουνίου 2016 καταχώρησαν ανεπιτυχώς, αίτηση παραμερισμού της διαιτητικής απόφασης του LCIA ενώπιον του Αγγλικού High Court of Justice (Queen's Bench Division Commercial Court), βασιζόμενοι σε κατ' ισχυρισμό σοβαρές παρατυπίες που επηρέασαν το διαιτητικό Δικαστήριο, την διαδικασία και/ή την διαιτητική απόφαση.

Το Αγγλικό High Court στις 5 Οκτωβρίου 2017 απέρριψε όλους τους ισχυρισμούς των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, οι οποίοι κατά κύριο λόγο βασίζονταν στη θέση ότι το διαιτητικό Δικαστήριο:

(α) παραβίασε την υποχρέωση του να ενεργήσει δίκαια και αμερόληπτα (fairly and impartially), και

(β) απέτυχε να εξετάσει όλα τα ζητήματα που τέθηκαν ενώπιον του.

Με άλλη απόφαση του ημ. 6 Οκτωβρίου 2017, το Αγγλικό High Court, απέρριψε αίτημα των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 με το οποίο ζητούσαν άδεια για να ασκήσουν έφεση επί της αποφάσεως του High Court.

Όπως αναφέρεται στην ένορκη δήλωση της αίτησης, οι αιτήτριες έχουν συμμορφωθεί πλήρως στα πλαίσια της παρούσας, με όλες τις προϋποθέσεις που καθορίζει ο Νόμος 84/79 και η σχετική Σύμβαση Περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων που υπογράφτηκε στην Νέα Υόρκη τη 10ην Ιουνίου 1958 (γνωστή ως η «Σύμβαση της Νέας Υόρκης».

Συγκεκριμένα, έχει επισυναφθεί στην ένορκη δήλωση της αίτησης ως τεκμήριο 2, δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης η οποία εκδόθηκε και υπογράφεται από τους κκ. XXXXX Steel, XXXXX Langley και the XXXXX Yves Fortier, οι οποίοι έχουν διοριστεί ως το διαιτητικό Δικαστήριο από το LCIA, δυνάμει της συμφωνίας διαιτησίας των μερών.

Το πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης πιστοποιήθηκε στις 27/05/2016 από τον συμβολαιογράφο (Notary Public) κ. XXXXX Mappledoram. Περαιτέρω ο εν λόγω συμβολαιογράφος, αναφέρει στις 27/05/2016 στην πρώτη σελίδα του τεκμηρίου 2 ότι έχει βεβαιωθεί απευθείας από το LCIA ότι η υπό κρίση διαιτητική απόφαση έχει εκδοθεί από το εν λόγω διαιτητικό Δικαστήριο. Επιπλέον, επισυνάφθηκε ως τεκμήριο 3, κεκυρωμένο αντίγραφο του υπομνήματος της διαιτητικής απόφασης, το οποίο υπογράφεται από τους πιο πάνω διαιτητές και πιστοποιήθηκε από τον εν λόγω συμβολαιογράφο.

Ήταν η θέση του ομνύοντα ότι τα τεκμήρια 2 και 3 στην παρούσα αίτηση, ικανοποιούν πλήρως τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο IV (1) (α) της Συμβάσεως της Νέας Υόρκης σε σχέση με την προσκόμιση δεόντως κεκυρωμένου πρωτότυπου της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης της οποίας επιζητείται η αναγνώριση.

Επισυνάπτονται επίσης στην ένορκη δήλωση της αίτησης, η πρωτότυπη Συμφωνία Κοινοπραξίας (τεκμ. 4) και η πρωτότυπη Συμφωνία Προαίρεσης (τεκμ.5) για τους σκοπούς ικανοποίησης του άρθρου IV (1) (b) του Ν. 84/79. Με βάση τον όρο 23.2 της Συμφωνίας Κοινοπραξίας και τον όρο 19.2 της Συμφωνίας Προαίρεσης, παραπέμφθηκαν οι διαφορές των δύο πλευρών στην επίδικη διαιτησία.

Για σκοπούς ικανοποίησης του άρθρου IV (2) της Συμβάσης της Νέας Υόρκης, όλα τα πιο πάνω έγγραφα έχουν μεταφραστεί στα Ελληνικά από την κα XXXXX Ιωάννου, επίσημη μεταφράστρια του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ο ενόρκως δηλών ανέφερε στην συνέχεια ότι οι καθ' ων η αίτηση 1 - 3 δεν έχουν συμμορφωθεί με κανένα από τα διατακτικά της επίδικης διαιτητικής απόφασης. Συγκεκριμένα, όπως πληροφορείται από τους δικηγόρους που χειρίζονται την υπόθεση, οι καθ' ων η αίτηση 1-3 δεν έχουν καταβάλει τα ποσά που διατάχθηκαν να πληρώσουν σύμφωνα με την διαιτητική απόφαση. Εξ' όσων πληροφορείται από τους αιτητές, η μη συμμόρφωση των καθ' ων η αίτηση 1-3 με τη διαιτητική απόφαση, συνεχίζει να υφίσταται.

Ο ενόρκως δηλών ανέφερε τέλος ότι στις 18.10.2017, οι αιτήτριες καταχώρισαν αίτηση εγγραφής της διαιτητικής απόφασης με αρ. 13/2017 στο Ε.Δ Λεμεσού, την οποία απέσυραν στις 22.1.2018 με πλήρη επιφύλαξη των δικαιωμάτων τους και με δικαίωμα καταχώρισης νέας τέτοιας αίτησης.

Η ειδοποίηση ένστασης

Η καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 καταχώρησαν ένσταση στην εγγραφή της διαιτητικής απόφασης. Στους λόγους ένστασης, αναφέρεται ότι η αναγνώριση της υπό κρίση διαιτητικής απόφασης θα παραβιάσει την Κυπριακή έννομη τάξη. Υποστηρίχθηκε συγκεκριμένα ότι το περιεχόμενο της διαιτητικής απόφασης, είναι αντίθετο με την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού που εκδόθηκε στα πλαίσια της Γενικής Αίτησης 978/2013 στις 15.11.2013, η οποία είχε καταχωρηθεί από τις αιτήτριες για την έκδοση ενδιάμεσων διαταγμάτων παγοποίησης και άλλων διαταγμάτων προς υποβοήθηση της Αγγλικής διαιτητικής διαδικασίας, η οποία κατ' εκείνον τον χρόνο δεν είχε ακόμη ξεκινήσει.

Στην εν λόγω απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού, ρητά αναφέρθηκε ότι η NPO είναι το πρόσωπο που δικαιούται στις οποιεσδήποτε ισχυριζόμενες ζημιές με αποτέλεσμα τέτοιο ποσό να μην ήταν δυνατό να ανακτηθεί από τις αιτήτριες και ως εκ τούτου οι αιτήτριες στην διαδικασία εκείνη δεν είχαν καταδείξει σύμφωνα με το Δικαστήριο, την ύπαρξη σοβαρού ζητήματος προς εκδίκαση κατά την διαιτησία.

Ως αποτέλεσμα, τα διατάγματα που αφορούσαν δέσμευση περιουσιακών στοιχείων των καθ' ων η αίτηση, παραμερίστηκαν από το Δικαστήριο. Οι αιτητές δεν εφεσίβαλαν την εν λόγω απόφαση. Περαιτέρω, στην διαιτητική απόφαση γίνεται εύρημα ότι η NPO δεν είχε αγώγιμο

δικαίωμα για τις ίδιες ισχυριζόμενες ζημιές παρά το ότι τέτοιο θέμα δεν αποτέλεσε θέμα παραπομπής σε διαιτησία.

Αναφέρεται επίσης στους λόγους ένστασης ότι η διαιτητική απόφαση αντίκειται στην Κυπριακή έννομη τάξη γιατί επιδικάζει αποζημιώσεις σε μέτοχο εταιρείας για ποσό 55.8 εκατομμυρίων Δολαρίων Αμερικής (σχετική είναι η παράγραφος 201 της διαιτητικής απόφασης) για εξ' αντανακλάσεως ζημιά.

Αυτό είναι αντίθετο με την γενική αρχή που αναγνωρίζεται από το Κυπριακό Δίκαιο, της μη δυνατότητας ενός μετόχου να διεκδικήσει προσωπικά ζημιές που ισχυρίζεται ότι έχει υποστεί εταιρεία, στην οποία είναι μέτοχος. Περαιτέρω, τυχόν έγκριση για εγγραφή της διαιτητικής απόφασης, ενδέχεται να δημιουργήσει σύγχυση και αντιφάσεις με υφιστάμενες εκκρεμούσες διαδικασίες ενώπιον των Κυπριακών Δικαστηρίων.

Στους λόγους ένστασης αναφέρεται επίσης ότι η διαιτητική απόφαση πραγματεύεται θέματα που δεν προβλέπονταν από τους όρους εντολής των διαιτητών ως αυτά καθορίστηκαν από την αίτηση για διαιτησία και τα δικόγραφα των εκεί διαδίκων. Ως αποτέλεσμα, η διαιτητική απόφαση δεν δύναται να αναγνωριστεί και εγγραφεί στην Κύπρο δυνάμει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης και του σχετικού κυρωτικού Νόμου.

Συγκεκριμένα, η διαιτητική απόφαση περιέχει ευρήματα για αδικαιολόγητο πλουτισμό, για την μη δυνατότητα της NPO να έχει αγώγιμο δικαίωμα για ισχυριζόμενες ζημιές που προξενούν άτομα σε αυτήν καθώς επίσης και για το κατά πόσο η εταιρεία TechnoImport, ανήκε προσωπικά στον κ. Grigorishin. Τα πιο πάνω θέματα δεν αποτελούσαν μέρος των όρων της διαιτησίας και δεν περιλαμβάνονταν στα δικόγραφα των διαδίκων. Ως εκ τούτου, εμπίπτουν στις περιπτώσεις που ρητά εκτίθενται στο άρθρο V(1)(c) της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, με αποτέλεσμα η απόφαση να μην μπορεί να αναγνωριστεί και εγγραφεί καθόσον αφορά τα θέματα αυτά.

Αναφέρεται τέλος στους λόγους ένστασης ότι η διαιτητική απόφαση δεν μπορεί να εγγραφεί καθότι έχει συμπεριληφθεί ως καθ' ου η αίτηση 4, η εταιρεία Stemvol Holdings Limited, εναντίον της οποίας όμως δεν έχει εκδοθεί οτιδήποτε στα πλαίσια της Διαιτησίας παρά το ότι ήταν αναγκαστικά διάδικο μέρος χωρίς εκπροσώπηση στη διαιτητική διαδικασία ως το κοινό επενδυτικό όχημα των δύο πλευρών. Ενόψει των διαφορών των διαδίκων, η καθ' ης η αίτηση 4 δεν εκπροσωπείται στη διαδικασία και δεν έχει αυτή την στιγμή νομική εκπροσώπηση.

Αναφέρεται επίσης ότι τα κριτήρια για εγγραφή αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, είναι διαφορετικά από τα κριτήρια παραμερισμού διαιτητικής απόφασης που εφαρμόζονται στην Αγγλία και ως εκ τούτου δεν μπορούν οι δύο διαδικασίες να εξισωθούν ως αποπειρώνται να πράξουν οι αιτητές μέσω των εγγράφων που έχουν καταχωρήσει προς υποστήριξη της παρούσας αίτησης τους.

Την ένσταση συνοδεύει ένορκη δήλωση της Χρυστάλλας Τζιούρρου, δικηγόρου στο γραφείο των συνηγόρων των καθ' ων η αίτηση. Στην εν λόγω ένορκη δήλωση, επαναλαμβάνονται όλοι οι πιο πάνω λόγοι ένστασης.

Αγορεύσεις

Οι συνήγοροι αγόρευσαν από γραπτό κείμενο, το οποίο παρέδωσαν στο Δικαστήριο, υποστηρίζοντας τις εκατέρωθεν θέσεις τους, όπως προκύπτουν από την αίτηση και ένσταση

αντίστοιχα.

Θα παραθέσω στην συνέχεια σύνοψη των θέσεων των δύο πλευρών όπως αναφύονται από τις εμπεριστατωμένες γραπτές αγορεύσεις των συνηγόρων των διαδίκων.

Η αγόρευση της συνηγόρου για τους αιτητές

Η συνήγορος για τους αιτητές στην αγόρευση της, έκαμε αναφορά στις προϋποθέσεις για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων δυνάμει της Σύμβασης της Νέας Υόρκης.

Η συνήγορος ισχυρίστηκε ότι στην παρούσα υπόθεση, πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου IV της εν λόγω σύμβασης. Συγκεκριμένα, έχουν επισυναφθεί ως τεκμήρια 2, 3, 4 και 5 στην ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση τα ακόλουθα:

(α) δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης,

(β) δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο του υπομνήματος της διαιτητικής απόφασης,

(γ) η πρωτότυπη Joint Venture Agreement (Συμφωνία Κοινοπραξίας), και

(δ) η πρωτότυπη Option Agreement («Συμφωνία Προαίρεσης»).

Περαιτέρω, προσκομίσθηκαν από την κα XXXXX Ιωάννου, που είναι επίσημη μεταφράστρια του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών, η ένορκη δήλωση της οποίας επίσης υποστηρίζει την αίτηση, οι μεταφράσεις των πιο πάνω εγγράφων στην ελληνική γλώσσα ως τεκμήρια Α-Δ αντίστοιχα.

Η συνήγορος σημείωσε ότι με την ένσταση τους, οι καθ' ων η αίτηση δεν αμφισβήτησαν το γεγονός ότι πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου IV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Συνεπώς οι αιτήτριες έχουν αποσείσει το βάρος απόδειξης που τους βαρύνει στο συγκεκριμένο θέμα.

Στην συνέχεια, η συνήγορος απέρριψε τις θέσεις των καθ' ων η αίτηση όπως εκφράζονται στην ειδοποίηση ένστασης με τις οποίες ζητούν απόρριψη της παρούσας αίτησης.

Ιδιαίτερα για το θέμα της παραβίασης της Κυπριακής δημόσιας τάξης, η συνήγορος ισχυρίστηκε χωρίς να αποδέχεται ότι επιδικάστηκε εξ' αντανακλάσεως ζημιά, ότι αυτού του είδους οι αποζημιώσεις δεν αντίκεινται στην δημόσια τάξη της Κύπρου. Η δικαιϊκή αρχή της εξ' αντανακλάσεως ζημιάς δεν μπορεί κατά την συνήγορο να θεωρηθεί θεμελιακή αξία της Κυπριακής κοινωνίας ούτε κατάφωρη παραβίαση ουσιώδους κανόνα δικαίου ή θεμελιώδους δικαιώματος. Περαιτέρω είναι θεμελιωμένο ότι η δημόσια τάξη δεν παραβιάζεται αν η διαφορά θα είχε επιλυθεί διαφορετικά με βάση το ουσιαστικό δίκαιο του κράτους που εγγράφει την διαιτητική απόφαση.

Όσον αφορά την Γενική Αίτηση 978/2013, η συνήγορος ισχυρίστηκε ότι πρόκειται για μια ενδιάμεση απόφαση σε αίτηση προσωρινού διατάγματος, με την οποία κρίθηκε ότι δεν ικανοποιήθηκαν οι δύο πρώτες προϋποθέσεις του άρθρου 32. Δεν παρήγαγε ως εκ τούτου δεδικασμένο επί των γεγονότων ή επί του νομικού πλαισίου της διαφοράς των διαδίκων. Επί της διαφοράς, δικαιοδοσία είχε μόνο το διαιτητικό Δικαστήριο, έτσι δεν τίθεται ζήτημα έκδοσης

αντιφατικών αποφάσεων για το ίδιο ακριβώς θέμα και επί των ιδίων γεγονότων, όπως αναφέρεται στην ένσταση.

Κατά την συνήγορο, αν η θέση των καθ' ων η αίτηση ευσταθούσε, τότε σε κάθε περίπτωση απόρριψης αίτησης για προσωρινό διάταγμα λόγω μη πλήρωσης των δύο πρώτων προϋποθέσεων του άρθρου 32 του Ν.14/60, αυτό θα εμπόδιζε την παραπέρα επιτυχία της αγωγής γιατί θα συνεπαγόταν δήθεν έκδοση αντιφατικών αποφάσεων.

Όπως άλλωστε είχε σημειώσει το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού στην αίτηση 978/2013, η διαφορά διέπετο από το Αγγλικό Δίκαιο και αυτό αναμενόταν να εφαρμόσει το διαιτητικό Δικαστήριο. Αν γίνει αποδεκτή η εισήγηση των καθ' ων η αίτηση θα είχε ως αποτέλεσμα, τα Κυπριακά Δικαστήρια να ελέγχουν τις δικαιϊκές αρχές αλλοδαπού δικαίου που εφαρμόστηκαν και σε περίπτωση που κρίνουν ότι είναι απλά διαφορετικές από τις αρχές του Κυπριακού δικαιϊκού συστήματος, να απορρίπτουν την αίτηση εγγραφής. Κάτι τέτοιο όμως, θα παραβίαζε εξόφθαλμα τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης.

Η συνήγορος υπέδειξε ότι δεν διαφεύγει της προσοχής ότι επί του προκειμένου, το Αγγλικό και Κυπριακό Δίκαιο μοιράζονται την ίδια δικαιϊκή αρχή. Όμως, μόνο το διαιτητικό Δικαστήριο είχε δικαιοδοσία επί της διαφοράς και αυτό έκρινε ότι η ενώπιον του διαφορά αφορούσε σε αξίωση για παράβαση σύμβασης και όχι αξίωση μετόχου για ζημιά που υπέστη η NPO.

Αναφορικά με την θέση περί δυσμενούς επηρεασμού των καθ' ων η αίτηση σε άλλη εκκρεμούσα υπόθεση, η συνήγορος ισχυρίστηκε ότι η ένορκη δήλωση της ένστασης δεν παραθέτει οποιεσδήποτε λεπτομέρειες που να μπορούν να βοηθήσουν το Δικαστήριο να αντιληφθεί το επιχείρημα τους. Πέραν τούτου, η συνήγορος δεν βλέπει πώς μπορεί να θεωρηθεί το εν λόγω ζήτημα, ως θέμα δημόσιας τάξης.

Η συνήγορος αναφέρθηκε παρόλα αυτά στην αγωγή 5674/2014 που ήγειρε μέτοχος μειοψηφίας της NPO. Όμως αυτός δεν ήταν κατά την άποψη της, μέρος της Συμφωνίας Κοινοπραξίας. Ως εκ τούτου, η βάση της αγωγής 5674/2014 είναι διαφορετική από τη βάση αγωγής στη διαιτησία, η οποία αφορά παράβαση της Συμφωνίας Κοινοπραξίας. Κατά συνέπεια, η εν λόγω αγωγή δεν θα μπορούσε σε οποιαδήποτε περίπτωση να επηρεαστεί από την εγγραφή της διαιτητικής απόφασης.

Η συνήγορος αρνήθηκε στην συνέχεια την θέση ότι στην διαιτητική απόφαση, γίνεται παράβαση των όρων εντολής της συμφωνίας παραπομπής σε διαιτησία. Τα θέματα αυτά τέθηκαν κατά την συνήγορο ανεπιτυχώς και ενώπιον του Αγγλικού High Court κατά την έφεση που ήγειραν οι καθ' ων η αίτηση εναντίον της διαιτητικής απόφασης.

Ιδιαίτερα για το ζήτημα του αδικαιολόγητου πλουτισμού, η συνήγορος ανέφερε ότι στην διαιτητική απόφαση, εξηγείται ότι η διαταγή για καταβολή αποζημίωσης $55,8 εκ. δεν βασίζεται σε εύρημα αδικαιολόγητου πλουτισμού, αλλά στο εύρημα το Διαιτητικού Δικαστηρίου ότι πράγματι οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, είχαν παραβιάσει την Συμφωνία Κοινοπραξίας. Πρόκειται δηλαδή ξεκάθαρα για αποζημιώσεις λόγω παράβασης σύμβασης. Η μοναδική αναφορά σε αδικαιολόγητο πλουτισμό βρίσκεται στην παράγραφο 202 από σύνολο 260 παραγράφων. Εντούτοις, οι θεραπείες 3 και 4 (σελ. 106 της διαιτητικής απόφασης), ξεκάθαρα αναφέρουν ότι οι αποζημιώσεις των $55,8 εκ. προκύπτουν από παραβάσεις της Συμφωνίας Κοινοπραξίας.

Αναφορικά με το ζήτημα της ιδιοκτησίας της Technoimport από τον κ. Grigorishin, η συνήγορος ανέφερε ότι ασφαλώς και ήταν εντός των ζητημάτων που συζητήθηκαν στην διαιτησία και ήταν μέρος των θέσεων των αιτητών. Η συνήγορος ισχυρίστηκε ως εκ τούτου ότι το ζήτημα της ιδιοκτησίας της Technoimport είχε εγερθεί στην διαιτησία και μάλιστα οι καθ' ων η αίτηση δεν αμφισβήτησαν ότι το θέμα αυτό ήταν επίδικο ενώπιον του High Court.

Στην συνέχεια, η συνήγορος απάντησε στους ισχυρισμούς της ένστασης ότι η συμπερίληψη της καθ' ης η αίτηση 4 Stremvol στην διαιτησία, μολύνει τη διαδικασία. Ισχυρίστηκε ότι οι ίδιοι οι καθ' ων η αίτηση, δέχονται στην παράγραφο4 της ένστασης ότι η Stremvol ήταν αναγκαία διάδικος χωρίς εκπροσώπηση στη διαιτητική διαδικασία ως το κοινό επενδυτικό όχημα των δύο πλευρών.

Εξ' άλλου κατά την συνήγορο, με τη διαιτητική απόφαση μπορεί να μην εκδόθηκαν διαταγές κατά της Stremvol, αλλά εκδόθηκαν διαταγές αναφορικά με την Stremvol.

Η συνήγορος παρέπεμψε στις εκδοθείσες θεραπείες στην σελ. 106 της διαιτητικής απόφασης. Με την διαταγή (1), οι καθ' ων η αίτηση διατάχθηκαν να πληρώσουν στους αιτητές $250 εκ. σε αντάλλαγμα των μετοχών τους στην Stremvol. Δηλαδή με τη λήψη του τιμήματος, οι αιτητές θα είναι υποχρεωμένοι να μεταβιβάσουν στους καθ' ων η αίτηση 1-3, τις μετοχές τους στην Stremvol. Με την αναγνωριστική δήλωση (2), το Διαιτητικό Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η άρνηση των αντιπροσώπων των καθ' ων η αίτηση 1-3 στο Διοικητικό Συμβούλιο της Stremvol να παρουσιάσουν Business Plan και/ή πληροφορίες και έγγραφα για τα σημαντικά συμβόλαια της NPO, συνιστά παραβίαση της Συμφωνίας Κοινοπραξίας. Περαιτέρω, όλες οι εκδοθείσες θεραπείες εκδόθηκαν με βάση ευρήματα παραβιάσεων της Συμφωνίας Κοινοπραξίας και τις Συμφωνίες Προαίρεσης, αντικείμενο των οποίων ήταν η Stremvol.

Η συνήγορος επεσήμανε επίσης ότι οι αιτητές δεν ζητούσαν παροχή θεραπειών κατά της Stremvol στην διαιτησία και οι καθ' ων η αίτηση 1-3 δεν ήγειραν οποιοδήποτε ζήτημα ή ένσταση στην συμμετοχή της Stremvol στην διαιτητική διαδικασία. Εξ' άλλου, η αίτηση φέρει τον ίδιο τίτλο με την διαιτητική απόφαση, αφού αυτή είναι η σωστή διαδικασία και πρακτική που πάντοτε ακολουθείται.

Πέραν των πιο πάνω, η συνήγορος χαρακτήρισε τον πιο πάνω λόγο ένστασης ως νομικά μετέωρο. Το άρθρο V της Σύμβασης της Νέας Υόρκης περιέχει εξαντλητικά τους λόγους για τους οποίους το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτημα για αλλοδαπή διαιτητική απόφαση. Οι ισχυρισμοί για «μόλυνση της διαδικασίας» δεν αναφέρονται στους πιο πάνω λόγους. Ως εκ τούτου, στερούνται νομικού υπόβαθρου και θα πρέπει να απορριφθούν.

Η συνήγορος αναφέρθηκε στην συνέχεια στην θέση των καθ' ων η αίτηση ότι τα κριτήρια παραμερισμού της διαιτητικής απόφασης ενώπιον του High Court είναι διαφορετικά από τα κριτήρια εγγραφής στην Κύπρο Και ως εκ τούτου θα πρέπει να αγνοηθούν τα ευρήματα. Η συνήγορος δέχθηκε βέβαια ότι τα ευρήματα του High Court της Αγγλίας δεν είναι δεσμευτικά στην παρούσα διαδικασία, είναι όμως βοηθητικά. Κατά την συνήγορο, στην παρούσα περίπτωση είναι επιπλέον χρήσιμα και σχετικά αφού σε πολλές περιπτώσεις καταδεικνύουν την τήρηση εντελώς αντιφατικής θέσης από τους καθ' ων η αίτηση 1-3. Πράγματα που σε εκείνη την διαδικασία παραδέχτηκαν, στην εδώ διαδικασία τα αρνούνται. Όπως είναι πχ η συμμετοχή της Stremvol στην διαιτητική διαδικασία για την οποία δεν έφεραν ένσταση στην διαιτητική διαδικασία ενώ στην

παρούσα αίτηση, την προβάλλουν ως λόγω ένστασης στην εγγραφή της διαιτητικής απόφασης στην Κυπριακή Δημοκρατία.

Ήταν η τελική θέση της συνηγόρου ότι οι αιτήτριες έχουν αποσείσει το βάρος απόδειξης που τους βαρύνει, ενώ αντίθετα οι καθ' ων η αίτηση απέτυχαν να προβάλλουν οποιοδήποτε βάσιμο λόγο για τον οποίο θα μπορούσε η αίτηση να απορριφθεί.

Η αγόρευση της συνηγόρου για τους καθ' ων η αίτηση 1 - 3.

Η συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση στην δική της αγόρευση, αναφέρθηκε αρχικά στην νομική πτυχή της υπόθεσης. Επεσήμανε ότι η αίτηση στηρίζεται πρωτίστως στον περί της Συμβάσεως Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο 84/79, με τον οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση της Νέας Υόρκης του 1958 για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων.

Με παραπομπή σε νομολογία, η συνήγορος ισχυρίστηκε ότι ο ρόλος του Δικαστηρίου σε περίπτωση υποβολής αιτήματος για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, είναι εποπτικός. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο δεν θα υπεισέλθει στην ουσία της διαφοράς των διαδίκων, κάτι που είναι έργο του Διαιτητικού Δικαστηρίου, στο οποίο τα μέρη αποφάσισαν να παραπέμψουν τις διαφορές τους. Επιτρέπεται όμως και αναγνωρίζεται κάποια απόκλιση της ανωτέρω γενικής αρχής εποπτικού ρόλου, στις περιπτώσεις που προβάλλεται ζήτημα παραβίασης της δημόσιας τάξης. Σε αυτήν την περίπτωση, το Δικαστήριο δύναται να υπεισέλθει στην ουσία ώστε να διαπιστώσει εάν υπάρχει τέτοια παραβίαση.

Στην παρούσα υπόθεση, η συνήγορος ισχυρίστηκε ότι ουσιαστικά το Διαιτητικό Δικαστήριο, αναγνώρισε δικαίωμα αποζημίωσης στους αιτητές για εξ' αντανακλάσεως ζημιές, λόγω της μετοχικής τους συμμετοχής στην Ουκρανική Δημόσια Εταιρεία NPO. Η απόδοση όμως των εν λόγω ζημιών, προσκρούει κατά την συνήγορο στην Κυπριακή έννομη τάξη όπου η αρχή του ότι ένας μέτοχος δεν δικαιούται σε εξ' αντανακλάσεως ζημιά, αναγνωρίζεται και αποτελεί μέρος του ημεδαπού δικαίου. Η συνήγορος παρέπεμψε σε νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που αποδεικνύει κατά την άποψη της, την πιο πάνω νομολογιακή αρχή.

Η συνήγορος παρέπεμψε επί του προκειμένου και στην απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού στην Γενική Αίτηση 978/2013, ημ. 15/11/2013, με την οποία απορρίφθηκε αίτημα για προσωρινό διάταγμα προς υποβοήθηση της διαιτητικής διαδικασίας. Ήταν η θέση της συνηγόρου ότι η απόρριψη της ενδιάμεσης θεραπείας, έγινε ακριβώς γιατί δεν αποδείχθηκε ότι οι αιτήτριες είχαν υποστεί άμεση ζημιά και ότι μόνο η NPO δικαιούται να διεκδικήσει τις υπό κρίση αποζημιώσεις και όχι οι αιτήτριες που ως μέτοχοι μειοψηφίας θα μπορούσαν να προχωρήσουν σε παράγωγη αγωγή.

Στην διαιτητική διαδικασία, οι αιτήτριες επέμεναν στην ίδια φύση αποζημιώσεων. Ο ισχυρισμός τους ήταν και παρέμεινε ότι υπήρξαν κέρδη που διοχετεύτηκαν εκτός της NPO. Δεν αφορούν δηλαδή ποσά κατά την συνήγορο που συμβατικά όφειλαν οι καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν στις αιτήτριες. Εάν κάποιος κατά την συνήγορο κοιτάξει τον υπολογισμό του ποσού των US$55.8 εκατομμυρίων που απέδωσαν οι διαιτητές, θα διαπιστώσει ότι είναι ένας υπολογισμός της αναλογίας κερδών της NPO για τις αιτήτριες, γεγονός που ξεκάθαρα εμπίπτει στον όρο της εξ' αντανακλάσεως ζημιάς.

Είναι ως εκ τούτου η θέση της συνηγόρου ότι τυχόν αναγνώριση της διαιτητικής απόφασης για το ποσό των 55.8 εκατ. Δολ. Αμερικής θα έχει ως αποτέλεσμα την εισαγωγή στην Κυπριακή έννομη τάξη, απόφασης με την οποία να αναγνωρίζεται η δυνατότητα απόδοσης αποζημιώσεων σε μέτοχο κατά παράβαση της αρχής της εξ' αντανακλάσεως ζημιάς, η οποία αποτελεί μέρος του ημεδαπού δικαίου.

Η συνήγορος παρέπεμψε στην απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού στην Γενική Αίτηση 978/2013, η οποία δεν εφεσιβλήθηκε από τις αιτήτριες και ως εκ τούτου δεν αμφισβητήθηκε καθ' οιονδήποτε τρόπο. Η ύπαρξη δύο αποφάσεων για το ίδιο ακριβώς ζήτημα με τους ίδιους διαδίκους κάθετα αντίθετες μεταξύ τους, δημιουργεί κατά την συνήγορο θέμα δημόσιας τάξης τέτοιου βαθμού που ικανοποιείται η προϋπόθεση του άρθρου V(2)(b) της Σύμβασης της Νέας Υόρκης για την μη εγγραφή της διαιτητικής απόφασης.

Η συνήγορος ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι θέμα δημόσιας τάξης δημιουργεί και το γεγονός ότι η αναγνώριση της διαιτητικής απόφασης ενδέχεται να προκαθορίσει δικαιώματα διαδίκων, που δεν ήταν μέρη της διαιτησίας όπως πχ η ίδια η ΝΡΟ, άλλοι και μέτοχοι της που έχουν καταχωρήσει ξεχωριστή αγωγή που εκκρεμεί ενώπιον των Κυπριακών Δικαστηρίων.

Η συνήγορος αναφέρθηκε στην συνέχεια στην παράγραφο 202 της διαιτητικής απόφασης, η οποία αναφέρεται σε αδικαιολόγητο πλουτισμό. Ήταν η θέση της συνηγόρου ότι ο αδικαιολόγητος πλουτισμός δεν αποτέλεσε καθ' οιονδήποτε τρόπο, μέρος των θεμάτων παραπομπής στην διαιτησία. Ούτε και προτάχθηκε από τις αιτήτριες σε οποιονδήποτε σημείο της διαιτητικής διαδικασίας. Ως εκ τούτου η απόφαση για αδικαιολόγητο πλουτισμό, είναι εκτός της εμβέλειας των θεμάτων που παραπέμφθηκαν στο διαιτητικό Δικαστήριο.

Το ίδιο συμβαίνει και με το συμπέρασμα του διαιτητικού Δικαστηρίου για το κατά πόσο έχει ή όχι η ΝΡΟ αγώγιμο δικαίωμα, το οποίο επίσης εντοπίζεται στην παρ. 202 της διαιτητικής απόφασης. Η συνήγορος δεν αμφισβήτησε ότι η ΝΡΟ δεν έχει αγώγιμα δικαιώματα στη βάση συμφωνιών των οποίων ουδέποτε ήταν μέρος ή υπόγραψε ή προσχώρησε καθ' οιονδήποτε τρόπο. Διαφωνεί όμως με το ότι το θέμα αυτό παραπέμφθηκε προς συζήτηση στην διαιτητική διαδικασία. Η διαιτητική όμως απόφαση ασχολήθηκε και με αυτό το θέμα με αποτέλεσμα, να μην δύναται να αναγνωριστεί και εκτελεστεί στην Κύπρο.

Πέραν όμως του ότι δεν αποτέλεσε θέμα παραπομπής προς επίλυση είναι εμφανές κατά την συνήγορο ότι η διαιτητική απόφαση διαγιγνώσκει δικαιώματα ενός τρίτου προσώπου ήτοι της ΝΡΟ, η οποία δεν ήταν διάδικο μέρος στην διαιτησία και δεν της δόθηκε η ευκαιρία να ακουστεί. Τυχόν αναγνώριση της απόφασης από το Κυπριακό Δικαστήριο θα έχει ως αποτέλεσμα την ενσωμάτωση στην Κυπριακή έννομη τάξη, απόφασης η οποία περιέχει αναφορές σε δικαιώματα προσώπων που δεν βρίσκονται ενώπιον του και δεν τους έχει δοθεί η ευκαιρία να ακουστούν.

Η συνήγορος ανέφερε στην συνέχεια ότι το κριτήριο στην περίπτωση του αγγλικού Δικαστηρίου που αποφασίζει αμφισβήτηση της διαιτητικής απόφασης στη βάση του άρθρου 68 του Αγγλικού Περί Διαιτησίας Νόμου 1996, είναι διαφορετικό από τα κριτήρια που το παρόν Δικαστήριο πρέπει να εφαρμόσει όταν αποφασίζει θέματα του άρθρου V της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Εκείνο το οποίο επιδιώκουν οι αιτήτριες, είναι να οδηγήσουν το Κυπριακό Δικαστήριο να ακολουθήσει κατά γράμμα την αγγλική απόφαση ενώ τα κριτήρια για την απόφαση εγγραφής στην Κύπρο είναι σε κάθε περίπτωση διαφορετικά.

Η συνήγορος παρέπεμψε στο άρθρο V(1)(γ) της Σύμβασης της Νέας Υόρκης το οποίο αναφέρει ότι στην περίπτωση που διαιτητική απόφαση περιλαμβάνει θέματα που δεν παραπέμφθηκαν στην διαιτησία, τότε δεν μπορεί να αναγνωριστεί ή εκτελεστεί. Η συνήγορος δέχθηκε την δυνατότητα του Δικαστηρίου να αναγνωρίσει την απόφαση μερικώς στην περίπτωση που κρίνει ότι μπορεί να διαχωριστεί, στο μέρος που αφορά θέματα που παραπέμφθηκαν. Εισηγήθηκε όμως ότι στην προκειμένη περίπτωση, ο διαχωρισμός είναι δύσκολος ενόψει της ανάμειξης των διαφόρων θεμάτων της διαιτησίας ως προκύπτουν από ανάγνωση της διαιτητικής απόφασης.

Η συνήγορος ανέφερε ότι ενδεχομένως το Δικαστήριο να μπορούσε να διαχωρίσει το μέρος της απόφασης που αφορά τα 55.8 εκατ. Δολ. Αμερικής από το υπόλοιπο μέρος της απόφασης ώστε να αποφευχθεί η οποιαδήποτε ενσωμάτωση στην Κυπριακή έννομη τάξη, μιας διαιτητικής απόφασης που είναι μεταξύ άλλων αντιφατική με υφιστάμενη Κυπριακή απόφαση για το ίδιο θέμα με τους ίδιους διαδίκους και αντίθετη με την αρχή της επιδίκασης εξ' αντανακλάσεως ζημιάς. Εντούτοις, η συνήγορος τόνισε ότι η δυνατότητα διαχωρισμού της διαιτητικής απόφασης σε αποδεκτή και μη, ενυπάρχει μόνο στην περίπτωση της παρ. (γ) του άρθρου V(1) και όχι δυνάμει της παραγράφου (β) του άρθρου V(2) της Σύμβασης. Σε περίπτωση επιτυχίας δυνάμει του άρθρου V(2)(β), το Δικαστήριο ενώπιον του οποίου ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, δεν έχει διακριτική ευχέρεια να αποδεχθεί μέρος της διαιτητικής απόφασης αλλά είναι υποχρεωμένο να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση.

Η συνήγορος αρνήθηκε την θέση των αιτητριών ότι η επιδίκαση του ποσού των $55.8 εκ. δεν προσβάλλεται με την ένσταση και ότι θα μπορούσε να εγγραφεί με την διαγραφή της τελευταίας πρότασης της παραγράφου 202 με την οποία το διαιτητικό Δικαστήριο είπε (obiter) ότι τα χρήματα θα μπορούσαν να ανακτηθούν στη βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Αντίθετα ήταν η θέση της συνηγόρου ότι το μέρος της απόφασης των $55.8 εκ προσβάλλεται ξεκάθαρα μέσα από την ένσταση των καθ' ων η αίτηση για τους λόγους που αναφέρονται τόσο στην ένσταση αλλά και στην Ε.Δ Τζιούρρου. Διαφωνεί επίσης ότι το θέμα του αδικαιολόγητου πλουτισμού ήταν obiter στην διαιτητική απόφαση όπως εισηγούνται οι αιτήτριες.

Ήταν η τελική θέση της συνηγόρου ότι ικανοποιούνται και οι δύο εξαιρέσεις του άρθρου V της σύμβασης, ήτοι της παρ. (1)(γ) και της παρ. 2(β) και ως εκ τούτου η διαιτητική απόφαση δεν θα πρέπει να αναγνωριστεί αλλά ούτε και να δοθεί άδεια για εκτέλεση της.

Νομική πτυχή

Η αίτηση στηρίζεται μεταξύ άλλων στον Περί της Συμβάσεως, Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο 84/79. Είναι επιπλέον κοινή θέση και των δύο πλευρών ότι εφαρμογή στην παρούσα έχει ο εν λόγω Νόμος, ο οποίος έχει κυρώσει την Σύμβαση Περί της Αναγνωρίσεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων που υπογράφτηκε στην Νέα Υόρκη τη 10ην Ιουνίου 1958 γνωστή ως η «Σύμβαση της Νέας Υόρκης».

Σχετική είναι και η υπόθεση προνομιακού εντάλματος **Beogradska Banka D.D**. (1995) 1 Α.Α.Δ. 737, στην οποία αναγνωρίστηκε ότι ειδικά για αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις και σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος, οι πρόνοιες του κυρωτικού Νόμου 84/79 έχουν

αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε ημεδαπού Νόμου. Κρίνω ως εκ τούτου ότι για σκοπούς εξέτασης της παρούσας, εφαρμόζονται οι διατάξεις του κυρωτικού Νόμου 84/79.

Στην υπόθεση **Beogradska Banka** (ανωτέρω), γίνεται εκτενής ανάλυση ως προς τη φύση της διαδικασίας εγγραφής αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης με βάση τις πρόνοιες του Νόμου 84/79. Παραθέτω το πιο κάτω χαρακτηριστικό απόσπασμα αναφορικά με την έκταση του δικαστικού ελέγχου που ασκείται σε διαδικασίες αυτού του είδους:

> ***« Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή. Το άρθρο IV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται.***
>
> ***.....***
>
> ***Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.»***

Στην ίδια απόφαση, λέχθηκε ότι το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντος Δικαστή, εκτός αν υπάρχει κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV, ο αιτητής δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του καθ' ου η αίτηση.

Το άρθρο IV (1) έχει ως ακολούθως:

> ***1. Προς επίτευξιν της εν τω προηγουμένω άρθρω αναφερομένης αναγνωρίσεως και εκτελέσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος οφείλει, κατά τον χρόνον της υποβολής της αιτήσεως, να προσκομίση:***
>
> ***(α) το δεόντως κεκυρωμένον πρωτότυπον της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής·***
>
> ***(β) το πρωτότυπον της εν άρθρω II αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής.***

Επίσης τα άρθρα V(1) (γ) και V(2) που μας αφορούν για σκοπούς της παρούσας έχουν ως εξής:

Άρθρον V

1. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή, τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις αυτής, μόνον εάν το εν λόγω μέρος παράσχη εις την αρμοδίαν αρχήν, ενώπιον της οποίας επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις, απόδειξιν ότι:

   (α) .....

   (β) .....

   (γ) η διαιτητική απόφασις πραγματεύεται διαφοράν μη προβλεπομένην υπό των όρων, ή μη εμπίπτουσαν εντός των όρων της υποβολής εις διαιτησίαν, ή ότι αύτη περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων πέραν των ορίων της υποβολής εις διαιτησίαν νοείται ότι, εάν αι αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν είναι δυνατόν να αποχωρισθούν εκ των μη υποβληθέντων τοιούτων, το μέρος της αποφάσεως το οποίον περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν δύναται να αναγνωρισθή και εκτελεσθή· ή (δ) η σύνθεσις της διαιτητικής αρχής ή η διαιτητική

2. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής τινος αποφάσεως δύναται ωσαύτως να απορριφθή εάν η αρμοδία αρχή της χώρας ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαπίστωση ότι -

(α) το αντικείμενον της διαφοράς δεν δύναται να διευθετηθή δια διαιτησίας δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας ταύτης· ή

(β) η αναγνώρισις ή εκτέλεσις της αποφάσεως αντίκειται προς την δημοσίαν τάξιν της χώρας ταύτης.

Αναφορικά με τον ορισμό της φράσης «δημόσια τάξη» του άρθρου V(2)(β), εκτενής ανάλυση έγινε στην υπόθεση **Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας της Κένυας v. Bank Fur Arbeit Und Wirtschaft AG** (1999) 1(Α) Α.Α.Δ 585, στις σελίδες 595-599. Λέχθηκε ότι εκείνο που σαφώς εξάγεται ως συμπέρασμα είναι ότι ο όρος «δημόσια τάξη» περιλαμβάνει τις θεμελιακές αξίες που μια κοινωνία σε δεδομένη χρονική περίοδο, αναγνωρίζει ότι διέπουν τις συναλλαγές καθώς και τις εκφάνσεις της ζωής των μελών της, με τις οποίες είναι διαποτισμένη η καθιερωμένη έννομη τάξη.

Όπως αναφέρεται στο πιο πάνω απόσπασμα από την υπόθεση **Beogradska Banka** (ανωτέρω), κατά την εξέταση αυτής της προϋπόθεσης, το Δικαστήριο περιορίζεται να ελέγξει κατά πόσο η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη με τη δημόσια τάξη χωρίς όμως να υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.

Η εφαρμογή της υπεράσπισης της δημόσιας τάξης πρέπει να ασκείται με ιδιαίτερη φειδώ και μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις. Σχετικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα από το σύγγραμμα των Hill and Chong **International Commercial Disputes - Commercial Conflict of Law in English Courts**, , 4η έκδοση, στην σελ. 475:

> ***«. the public policy defence ought to operate only in exceptional cases. The Court of Justice has confirmed that the public policy defence must be narrowly construed. In Krombach v. Bamberski case C-7/98 (2000) ECR1-1935 the Court of Justice considered that recourse to the public policy defence can be envisaged only when recognition or enforcement of the foreign judgment would be at variance to an unacceptable degree with the legal order of the state in which enforcement is sought inasmuch as it infringes a fundamental principle. »***

Στην υπόθεση **Μελέτιος Αποστολίδης v. David Charles Orams κ.ά**., C-420/07, ημ. 28.4.09, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο σε προδικαστική παραπομπή του Court of Appeal της Αγγλίας, αναφέρει στην παρ. 59 της απόφασης του ότι η εφαρμογή της ρήτρας της δημόσιας τάξης, όπως

αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 34 του Ε.Κ. 44/01, είναι δυνατή μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η αναγνώριση ή εκτέλεση της απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος θα προσέκρουε κατά τρόπο ανεπίτρεπτο στην έννομη τάξη του κράτους αναγνώρισης, καθόσον θα παραβίαζε θεμελιώδη αρχή.

Ειδικότερα λέχθηκε ότι:

> ***«προκειμένου να τηρηθεί η απαγόρευση της επί της ουσίας αναθεωρήσεως της αλλοδαπής αποφάσεως, η προσβολή θα έπρεπε να συνιστά κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου θεωρούμενου ως ουσιώδους στην έννομη τάξη του κράτους αναγνωρίσεως ή δικαιώματος αναγνωρισμένου ως θεμελιώδους στην εν λόγω έννομη τάξη».***

Παρά το γεγονός ότι η πιο πάνω απόφαση αφορούσε ερμηνεία του Ευρωπαϊκού Κανονισμού 44/01, εντούτοις είναι καθοδηγητική για τους σκοπούς της παρούσας γιατί η αναφορά στον όρο «δημόσια τάξη», γίνεται για τους ιδίους σκοπούς με την Σύμβαση της Νέας Υόρκης.

Περαιτέρω είναι θεμελιωμένο ότι η δημόσια τάξη δεν παραβιάζεται αν η διαφορά θα είχε επιλυθεί διαφορετικά με βάση το ουσιαστικό δίκαιο του κράτους που εγγράφει την διαιτητική απόφαση. Σχετικό είναι το πιο κάτω απόσπασμα από το σύγγραμμα του Dr. Reinmar **New York Convention Commentary** Wolff, par. 561, στο οποίο με παρέπεμψε η συνήγορος των αιτητών:

«Ban on revision au fond. The broad scope of the fundamental principles belonging to substantive public policy creates the hazard of overstressing Article V(2)(b): Most contractual disputes could ultimately be seen as issues of pacta sunt servanda. The substantive public policy defense, however, does not entitle the enforcement court to act as an appellate instance. Public policy is not infringed if the tribunal did not apply the law correctly to the facts and it is not infringed if the dispute would have to be decided differently under the enforcement court's substantive law. Not even the misapplication of mandatory rules (i.e. rules which the parties cannot waive) constitutes grounds under Article V(2)(b). »

Στο ίδιο σύγγραμμα στην παράγραφο 562, αναφέρεται ότι η υπεράσπιση της δημόσιας τάξης εφαρμόζεται όταν η σύμβαση παραπομπής σε διαιτησία επετεύχθη κατόπιν δόλου ή με άλλα παράνομα μέσα.

Είναι σαφές ότι η σύναψη της σύμβασης παραπομπής μιας διαφοράς σε διαιτησία, επαφίεται στους διαδίκους και υπάγεται στην ουσία της υπόθεσης. Ως εκ τούτου το Δικαστήριο εγγραφής δεν έχει δικαιοδοσία να εξετάσει την εγκυρότητα της.

Εντούτοις, παρέχεται στο Δικαστήριο εγγραφής, η δυνατότητα επανεξέτασης της σύμβασης παραπομπής σε διαιτησία σύμφωνα με το άρθρο V(2) (β) όταν τίθενται ζητήματα δόλου και παράνομων μέσων κατά την κατάρτιση της σύμβασης.

Συμπεράσματα

Οι καθ' ων η αίτηση δεν αμφισβήτησαν ότι πληρούνται οι τυπικές προϋποθέσεις για εγγραφή της διαιτητικής απόφασης δυνάμει του άρθρου IV της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Περιορίστηκαν σε επιχειρηματολογία ότι η εγγραφή της διαιτητικής απόφασης θα παραβιάσει την Κυπριακή Δημόσια Τάξη δυνάμει του άρθρου V(2)(β) της Σύμβασης. Ισχυρίστηκαν περαιτέρω ότι η απόφαση δεν θα πρέπει να εγγραφεί λόγω του ότι ασχολήθηκε με ζητήματα πέραν από αυτά που καθόριζαν οι συμβάσεις παραπομπής σε διαιτησία.

Ανεξαρτήτως τούτου, το Δικαστήριο οφείλει αυτεπάγγελτα να εξετάσει κατά πόσον ικανοποιούνται οι τυπικές προϋποθέσεις του άρθρου IV (βλ. A. Groutas Co. Ltd v. Πεπελάση (1998) 1(Γ) Α.Α.Δ. 1675 και Beogradska Banka (ανωτέρω).

Από το υλικό που τέθηκε ενώπιον μου, προκύπτει ότι πληρούνται οι τυπικές προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο IV για έγκριση του αιτήματος. Στην ένορκη δήλωση του Δημοσθένη Μαυρέλλη που υποστηρίζει την αίτηση, έχουν επισυναφθεί ως τεκμήρια 2, 3, 4 και 5 τα ακόλουθα:

(α) δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο της διαιτητικής απόφασης,

(β) δεόντως κεκυρωμένο πρωτότυπο του υπομνήματος της διαιτητικής απόφασης,

(γ) η πρωτότυπη Joint Venture Agreement (Συμφωνία Κοινοπραξίας), και

(δ) η πρωτότυπη Option Agreement («Συμφωνία Προαίρεσης»).

Επίσης προσκομίσθηκαν από την κα XXXXX Ιωάννου, επίσημη μεταφράστρια του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών, η ένορκη δήλωση της οποίας επίσης υποστηρίζει την αίτηση, οι μεταφράσεις των πιο πάνω εγγράφων στην Ελληνική γλώσσα ως τεκμήρια Α-Δ αντίστοιχα.

Τέλος επισυνάπτεται ως τεκμήριο 9 στην ένορκη δήλωση του Δημοσθένη Μαυρέλλη, η ένορκη δήλωση του κου XXXXX Midwinter QC (Barrister at Brick Court Chambers) με την οποία επιβεβαιώνει ενόρκως, ότι η διαιτητική απόφαση είναι τελική και δεσμευτική σύμφωνα με το Αγγλικό Δίκαιο και εκτελεστή στην Αγγλία.

Αναφέρεται επίσης (τεκμ. 11), ότι οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 καταχώρησαν αίτηση παραμερισμού κατά της διαιτητικής απόφασης ενώπιον του High Court στην Αγγλία. Στις 5/10/2017 το High Court εξέδωσε απόφαση με την οποία επιβεβαίωσε τα ευρήματα του διαιτητικού Δικαστηρίου και απέρριψε τους ισχυρισμούς των καθ' ων η αίτηση, σύμφωνα με τους οποίους η διαιτητική απόφαση θα έπρεπε να παραμερισθεί. Επιπρόσθετα, το High Court με απόφαση του στις 6/10/2017, απέρριψε αίτημα των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 με το οποίο ζητούσαν άδεια για να ασκήσουν έφεση επί της αποφάσεως του High Court ημερομηνίας 5/10/2017. Ως εκ τούτου, η υπό κρίση διαιτητική απόφαση είναι τελεσίδικη με την έννοια ότι δεν υπάρχει περαιτέρω ένδικο μέσο για οποιαδήποτε προσβολή της.

Με δεδομένη την κατάληξη μου ότι οι αιτήτριες παρουσίασαν τα απαιτούμενα έγγραφα σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου IV, το βάρος απόδειξης μετατίθεται στους ώμους των καθ΄ ων η αίτηση 1 , 2 & 3 προκειμένου να καταδείξουν λόγο γιατί το Δικαστήριο θα πρέπει να αρνηθεί την εγγραφή και εκτέλεση της υπό κρίση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης στην Κύπρο.

Όπως προαναφέρθηκε, οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκαν ότι η διαιτητική απόφαση αντίκειται στην Κυπριακή έννομη τάξη, δυνάμει του άρθρου V(2)(β) της σύμβασης της Νέας Υόρκης.

Το πρώτο στοιχείο που επικαλούνται οι καθ' ων η αίτηση για να τεκμηριώσουν τον πιο πάνω ισχυρισμό τους, είναι ότι με την διαιτητική απόφαση αποδόθηκε στις αιτήτριες εξ' αντανακλάσεως ζημιά, η οποία είναι ανεπίτρεπτη στην Κυπριακή έννομη τάξη. Επικαλούνται στο σημείο αυτό και την ενδιάμεση απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού ημ. 15/11/2013 στην Γενική Αίτηση 978/2013, με την οποία απορρίφθηκε αίτημα των αιτητριών για προσωρινό διάταγμα προς υποβοήθηση της διαιτητικής διαδικασίας λόγω του ότι δεν αποδείχθηκαν οι δύο πρώτες

προϋποθέσεις του άρθρου 32 του Νόμου 14/60. Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκαν επί του προκειμένου ότι σύμφωνα με την πιο πάνω απόφαση, δεν αποδείχθηκε ότι οι αιτήτριες είχαν υποστεί άμεση ζημιά και ότι μόνο η NPO δικαιούται να διεκδικήσει τις υπό κρίση αποζημιώσεις και όχι οι αιτήτριες που ως μέτοχοι μειοψηφίας, μόνο παράγωγη αγωγή θα μπορούσαν να καταχωρήσουν.

Είναι γεγονός ότι τόσο στο Κυπριακό όσο και στο Αγγλικό δίκαιο, καθιερώθηκε η αρχή ότι μέτοχος εταιρείας δεν δικαιούται να επανακτήσει ζημία που υπέστη η εταιρεία του. Η ζημιά αυτή έχει χαρακτηριστεί ως αντανακλώμενη απώλεια (reflecting loss), την οποία δεν δικαιούται να διεκδικεί διάδικος με την ιδιότητα του μετόχου της εταιρείας. Η γενική αρχή όπως καθιερώθηκε στο Αγγλικό δίκαιο και υιοθετήθηκε από την Κυπριακή νομολογία, είναι ότι κανένας μέτοχος δεν έχει δικαίωμα να εγείρει απαίτηση υπό την προσωπική του ιδιότητα για ζημιά που έχει υποστεί η εταιρεία. Τέτοια ζημιά αποτελεί απλά αντανάκλαση της ζημίας που έχει υποστεί η εταιρεία και όχι ο μέτοχος υπό την προσωπική του ιδιότητα.

Στη βάση του κανόνα αυτού, θεσπίστηκε ο θεσμός της παράγωγης αγωγής (derivative action) που δίδει το δικαίωμα σε ένα μέτοχο να εγείρει ο ίδιος αγωγή αλλά μόνο προς όφελος της εταιρείας. Σχετική είναι η πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση Trafalgar Developments Ltd κα v. Uralchem Holding P.l.c κα, ECLI:CY:AD:2018:A191, Πολ. Έφεση 331/2017 ημ. 24.4.2018, στην οποία γίνεται αναφορά στις Αγγλικές αποφάσεις Jonson v. Gore Wood & Co [2001] 1 All E.R. 481, H.L. και Prudential Assurance Co Ltd v. Newman Industries Ltd (No. 2) [1982] 1 All E.R. 354.

Προσεκτική όμως μελέτη της υπό κρίση διαιτητικής απόφασης, καταδεικνύει ότι δεν επιδικάστηκε από το διαιτητικό Δικαστήριο αντανακλώμενη ζημιά στις αιτήτριες. Αντιθέτως, η αποζημιώσεις που αποδόθηκαν στις αιτήτριες, ήταν αποτέλεσμα παράβασης των συμβατικών υποχρεώσεων των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 όπως αυτές πηγάζουν από τις συμφωνίες Κοινοπραξίας και Προαίρεσης (Venture & Option Agreements). Στις εν λόγω συμφωνίες δεν ήταν συμβαλλόμενο μέρος η εταιρεία NPO και ως εκ τούτου σύμφωνα με την διαιτητική απόφαση δεν θα μπορούσε να διεκδικήσει αποζημιώσεις λόγω παράβασης σύμβασης. Αντιθέτως, οι αιτήτριες ως συμβαλλόμενα μέρη, έχουν υποστεί ζημιά από την αντισυμβατική συμπεριφορά των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, την οποία το διαιτητικό Δικαστήριο τους επεδίκασε. Λέχθηκε περαιτέρω ότι τα εν λόγω ποσά με βάση τις πιο πάνω συμφωνίες, πληρώνονταν απευθείας στις αιτήτριες που ήταν οι άμεσοι δικαιούχοι τους και όχι μέσω μερισμάτων της NPO.

Το γεγονός ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού έκρινε ότι δεν εδικαιολογείτο ενδιάμεση θεραπεία λόγω μη απόδειξης των δύο πρώτων προϋποθέσεων του άρθρου 32 του Ν.14/60 δεν αλλάζει την πιο πάνω διαπίστωση. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού, άσκησε την δικαιοδοσία του στην πιο πάνω ενδιάμεση απόφαση μέσα στα πλαίσια της διακριτικής ευχέρειας που του παρέχει ο Νόμος και η σχετική νομολογία.

Όμως η ενδιάμεση απόφαση του δεν ήταν δεσμευτική στην εκδίκαση της ουσίας της διαφοράς από το διαιτητικό Δικαστήριο. Το διαιτητικό Δικαστήριο ήταν τον μόνο που είχε δικαιοδοσία να εκδικάσει την ουσία της διαφοράς στην βάση των συμφωνιών που υπέγραψαν οι διάδικοι. Στα πλαίσια αυτά, έκρινε σε αντίθεση με το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού ότι η NPO δεν είχε αγώγιμο δικαίωμα και ότι οι αιτήτριες εδικαιούντο στις επιδικασθείσες αποζημιώσεις λόγω

παράβασης των συμβατικών υποχρεώσεων των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3. Η ενδιάμεση απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού σε καμία περίπτωση δεν επηρεάζει την εγκυρότητα της διαιτητικής απόφασης ούτε θα μπορούσε να καταστήσει την εγγραφή της στην Κύπρο απαγορευτική λόγω παράβασης της δημόσιας τάξης.

Αλλά ακόμα και να επιδικαζόταν εξ' αντανακλάσεως ζημιά δεν θα εδικαιολογείτο η απόρριψη της αίτησης αφού το γεγονός αυτό από μόνο του δεν καταδεικνύει κατά την κρίση μου, κατάφωρη παραβίαση κανόνα δικαίου θεωρούμενου ως ουσιώδους στην έννομη τάξη της Κύπρου.

Σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία για να παραβιαστεί η δημόσια τάξη του κράτους εγγραφής, απαιτείται να διαπιστωθεί κατάφωρη παραβίαση θεμελιώδους κανόνα δικαίου. Κάτι που δεν ισχύσει στην περίπτωση της αρχής της μη απόδοσης αντανακλώμενης ζημίας. Σημειώνω εδώ ότι οι καθ' ων η αίτηση δεν απέδειξαν με οιονδήποτε τρόπο, ότι η αρχή της μη απόδοσης αντανακλώμενης ζημιάς, συνιστά θεμελιώδη αρχή της Κυπριακής έννομης τάξης και περιλαμβάνεται στις θεμελιακές αξίες που η Κυπριακή κοινωνία, αναγνωρίζει ότι διέπουν τις συναλλαγές (βλ. Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας της Κένυας v. Bank Fur Arbeit Und Wirtschaft AG ανωτέρω).

Ανεξαρτήτως τούτου όπως έχω προαναφέρει, η διαιτητική απόφαση δεν επεδίκασε αντανακλώμενη ζημιά αλλά αποζημιώσεις για παράβαση σύμβασης. Δεν ισχύουν ως εκ τούτου οι ισχυρισμοί των καθ' ων η αίτηση για παραβίαση της Κυπριακής δημόσιας τάξης λόγω επιδίκασης αντανακλώμενης ζημιάς.

Υπενθυμίζεται εδώ ότι το παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί να λειτουργήσει σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία ως εφετείο και να κρίνει αν ορθά η όχι το διαιτητικό Δικαστήριο αποφάσισε να επιδικάσει τα υπό κρίση ποσά στις αιτήτριες, στην βάση αντισυμβατικής συμπεριφοράς των καθ' ων η αίτηση 1,2 & 3. Ο ρόλος του παρόντος Δικαστηρίου είναι εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των διαιτητών. Περιορίζεται στο να ελέγξει κατά πόσο η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη με τη Κυπριακή δημόσια τάξη χωρίς όμως να υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης ούτε ελέγχει την ορθότητα της διαιτητικής απόφασης.

Οι καθ΄ ων η αίτηση ισχυρίστηκαν επίσης ότι η διαιτητική απόφαση δεν πρέπει να εγγραφεί λόγω του ότι επιλήφθηκε θεμάτων τα οποία δεν είχαν παραπεμφθεί ενώπιον του (βλ. άρθρο V(1)(γ) της Σύμβασης της Νέας Υόρκης). Έγινε αναφορά σε επιδίκαση των επίδικων ποσών λόγω αδικαιολόγητου πλουτισμού και στο εύρημα ότι η ΝΡΟ δεν είχε αγώγιμο δικαίωμα εναντίον των καθ' ων η αίτηση, δυνάμει των επίδικων συμφωνιών.

Είναι σαφές κατά την άποψη ότι η διαιτητική απόφαση δεν στηρίχθηκε στις αρχές του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Από προσεκτική μελέτη του συνόλου της διαιτητικής απόφασης, προκύπτει ξεκάθαρα ότι τα επιδικασθέντα ποσά, αποδόθηκαν στις αιτήτριες ως ζημιά που προέκυψε από την αντισυμβατική συμπεριφορά των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3. Η αναφορά στην παράγραφο 2 της απόφασης ότι τα εν λόγω ποσά θα μπορούσαν να αποδοθούν και στην βάση των αρχών του αδικαιολόγητου πλουτισμού ήταν obiter και δεν αλλάζει την πιο πάνω βασική διαπίστωση ότι η διαιτητική απόφαση κρίθηκε στην βάση παράβασης συμβατικών υποχρεώσεων των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3.

Η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση εισηγήθηκε επίσης ότι το διαιτητικό Δικαστήριο αποφάσισε ότι η NPO δεν έχει αγώγιμο δικαίωμα ενώ τέτοιο ζήτημα δεν έχει παραπεμφθεί στην διαιτητική διαδικασία.

Ούτε όμως αυτή η θέση ευσταθεί. Είναι γεγονός ότι στην παράγραφο 202, η διαιτητική απόφαση προβαίνει σε σχετική αναφορά, τονίζοντας ότι η NPO δεν έχει αγώγιμο δικαίωμα αφού δεν ήταν συμβαλλόμενη στις επίδικες συμβάσεις Κοινοπραξίας και Προαίρεσης. Όμως αυτό το ζήτημα δεν ήταν το κύριο θέμα που απασχόλησε το διαιτητικό Δικαστήριο. Η ενασχόληση του διαιτητικού Δικαστηρίου με το εν λόγω ζήτημα έγινε παρεμφερώς και στην αιτιολόγηση του ευρήματος του ότι οι αιτήτριες είχαν αγώγιμα δικαιώματα λόγω παράβασης σύμβασης και ότι δεν επρόκειτο για αντανακλώμενη ζημιά την οποία μόνο η NPO θα μπορούσε να διεκδικήσει. Εξ' άλλου, το ζήτημα της αντανακλώμενης ζημιάς η οποία θα μπορούσε να ζητηθεί μόνο από την NPO, το έθεσαν οι ίδιοι οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3. Δεν μπορούν ως εκ τούτου να διαμαρτύρονται για το ότι το διαιτητικό Δικαστήριο στην αιτιολόγηση της απόφασης του, προέβη σε ένα παρεμφερές συμπέρασμα, το οποίο οι ίδιοι κατέστησαν επίδικο.

Οι καθ' ων η αίτηση παραπονούνται επίσης ότι η διαιτητική απόφαση έκρινε δικαιώματα τρίτων χωρίς αυτοί να εκπροσωπούνται στην διαδικασία. Έγινε αναφορά σε άλλους μετόχους της NPO αλλά και στην ίδια την NPO, η οποία δεν βρίσκεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου για να ακουστεί στα πλαίσια της αίτησης αυτής. Η NPO δεν ακούστηκε επίσης στην διαιτητική διαδικασία.

Η πιο πάνω θέση όμως παραγνωρίζει ότι η διαιτητική διαδικασία διεξήχθη αποκλειστικά στην βάση δύο συμβάσεων, στις οποίες συμβαλλόμενοι ήταν οι αιτήτριες και οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3. Ούτε η NPO ούτε οποιοδήποτε άλλος ήταν συμβαλλόμενοι ώστε να νομιμοποιούνται να συμμετάσχουν σε μια διαδικασία, στην οποία τα κύρια επίδικα θέματα αφορούσαν ισχυρισμούς των αιτητριών για ζημιά, λόγω παράβασης των επίδικων συμβάσεων από τους καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3.

Οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, ισχυρίζονται τέλος ότι δεν μπορεί να εγγραφεί η διαιτητική απόφαση εναντίον της καθ' ης η αίτηση 4 Stremvol Holdings Limited, η οποία δεν εκπροσωπείται στη διαδικασία εφόσον αποτελεί το κοινό επενδυτικό όχημα των μερών και ενόψει του ότι δεν διατάχθηκε οτιδήποτε εναντίον της στα πλαίσια της διαιτητικής διαδικασίας. Πέραν των πιο πάνω, οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκαν ότι η συμπερίληψη της καθ' ης η αίτηση 4 μολύνει την όλη διαδικασία.

Ούτε όμως αυτή η θέση ευσταθεί. Είναι γεγονός ότι οι αιτήτριες δεν ζητούσαν παροχή θεραπειών κατά της Stremvol στην διαιτητική διαδικασία. Είναι όμως παραδεκτό ότι η Stremvol αποτελεί την Κοινοπραξία μέσω της οποίας οι αιτήτριες και οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, κατέχουν από κοινού τα συμφέροντα πολλών εταιρειών συμπεριλαμβανομένης και της NPO.

Υπενθυμίζεται ότι στην σελίδα 106 της διαιτητικής απόφασης, η πληρωμή του ποσού των $250 εκ. διατάχθηκε με αντάλλαγμα τις μετοχές των αιτητριών στην Stremvol. Όπως πολύ σωστά επισημάνθηκε από την συνήγορο των αιτητριών, με τη λήψη του πιο μπάνω ποσού, οι αιτήτριες υποχρεούνται σύμφωνα με την διαιτητική απόφαση να μεταβιβάσουν στους καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3, τις μετοχές τους στην Stremvol.

Επιπλέον, η αντισυμβατική συμπεριφορά των καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 όπως διαπιστώθηκε από το διαιτητικό Δικαστήριο, αφορά παραβιάσεις των Συμφωνιών Κοινοπραξίας και

Προαίρεσης, αντικείμενο των οποίων ήταν η Stremvol. Υπό τα ς περιστάσεις, η Stremvol κατέστη αναγκαίος διάδικος στην διαιτητική διαδικασία αφού οι επίδικες συμβάσεις αφορούσαν την ίδια.

Κρίνω ενόψει των πιο πάνω ότι η παρουσία της Stremvol δεν μόλυνε την διαιτητική διαδικασία. Αντιθέτως, η Stremvol ήταν κατά την κρίση μου αναγκαίος διάδικος στην διαιτητική διαδικασία και συνεπακόλουθα και στην παρούσα αίτηση. Εξ' άλλου όπως πολύ σωστά επισημάνθηκε, η σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν αναγνωρίζει από μόνο του ως λόγο απόρριψης της αίτησης εγγραφής, την μόλυνση της διαδικασίας με τον τρόπο που την προτείνουν οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3. Ούτε προκύπτει παραβίαση της Κυπριακής έννομης τάξης από την συμπερίληψη της Stremvol ως καθ' ης η αίτηση 4, στην υπό κρίση διαιτητική διαδικασία.

Συνοψίζοντας όλα τα πιο πάνω, κρίνω ότι οι αιτήτριες έχουν αποδείξει όλες τις ουσιαστικές προϋποθέσεις για αναγνώριση και εκτέλεση στην Κύπρο, της επίδικης διαιτητικής απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου.

Αντιθέτως, οι καθ' ων η αίτηση δεν έχουν αποδείξει κανένα από τους λόγους απόρριψης της αίτησης δυνάμει των άρθρων V(1) & V(2) της Σύμβασης της Νέας Υόρκης. Ιδιαίτερα δεν έχει αποδειχθεί ότι η υπό κρίση διαιτητική απόφαση, αντίκειται στην Κυπριακή Δημόσια τάξη ή ότι έχει αποφασίσει ζητήματα εκτός των συμφωνιών παραπομπής σε διαιτησία.

Εκδίδω ως εκ τούτου διατάγματα ως οι παράγραφος 1, 2 & 3 της παρούσας αίτησης με τα οποία επιτρέπεται η αναγνώριση, εγγραφή και εκτέλεση στην Κύπρο, της επίδικης διαιτητικής απόφασης ημερομηνίας 09/05/2016 που εκδόθηκε στα πλαίσια διαιτησίας που διεξήχθη σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαιτησίας του Διαιτητικού Δικαστηρίου Διεθνούς Διαιτησίας του Λονδίνου (London Court of International Arbitration) με αρ. 132518 ως έχει τροποποιηθεί και διορθωθεί με την μορφή του Υπομνήματος ημερομηνίας 06/06/2016.

Οι καθ' ων η αίτηση 1, 2 & 3 να επιβαρυνθούν επίσης με τα έξοδα της παρούσας διαδικασίας όπως θα υπολογιστούν από το Πρωτοκολητείο και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

.....
Αλέξανδρος Α. Παναγιώτου
Π.Ε.Δ

cylaw.org: Από το ΚΙΝΟΠ/CyLii για τον Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο